

Sygn. akt VI Ka 667/17

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 12 lipca 2018 r.

Sąd Okręgowy w Jeleniej Górze w VI Wydziale Karnym Odwoławczym w składzie:

Przewodniczący SSO Andrzej Tekieli (spr.)

Sędziowie SO Waldemar Masłowski

SO Tomasz Skowron

Protokolant Sylwia Sarnecka

przy udziale Prokuratora Prokuratury Rejonowej w J.K. D.

po rozpoznaniu w dniach: 17 kwietnia 2018 r., 30 kwietnia 2018 r. i 12 lipca 2018 r.

sprawy **A. Z.** ur. (...) w L.

c. W. i B. z domu S.

oskarżonej z art. 233 § 1 i 6 kk

z powodu apelacji wniesionej przez obrońcę oskarżonej

od wyroku Sądu Rejonowego w Jeleniej Górze

z dnia 12 października 2017 r. sygn. akt II K 17/17

I. uchyla zaskarżony wyrok wobec oskarżonej A. Z. i postępowanie co do każdego z zarzucanych jej czynów na podstawie art. 17 § 1 pkt. 3 kpk w zw. z art. 1 § 2 kk umarza;

II. orzeka, że koszty z tytułu ustanowienia przez oskarżoną obrońcy z wyboru za obie instancje ponosi oskarżona A. Z.;

III. stwierdza, że koszty sądowe w niniejszej sprawie ponosi Skarb Państwa.

Sygn. akt VI Ka 667/17

UZASADNIENIE

A. Z. została oskarżona o to, że:

1. w dniu 24 kwietnia 2013 roku w S. w związku z pełnieniem funkcji Dyrektora Gimnazjum w S., będąc uprzedzona o odpowiedzialności karnej za podanie nieprawdy lub zatajenie prawdy, złożyła oświadczenie o swoim stanie majątkowym, o którym mowa w art. 24h Ustawy z dnia 8 marca 1990 roku o samorządzie gminnym (Dz. U. z 1990 roku Nr 16 poz. 95) zatajając w nim informacje o wysokości zaciągniętych zobowiązań pieniężnych oraz posiadanych zasobach pieniężnych i posiadanych mieniu ruchomym na dzień 31 grudnia 2012 roku w ten sposób, że:

- w punkcie II części A wykazała gospodarstwo rolne o powierzchni 28,5093 ha zamiast o powierzchni 164,3044 ha na które składały się działki zakupione o łącznej powierzchni 28,8667 ha, działka otrzymana w drodze darowizny o powierzchni 0,1177 ha oraz działki dzierżawione o łącznej powierzchni 135,3200 ha;

- w punkcie II części A nie wykazała przychodu z tytułu prowadzonego gospodarstwa rolnego w wysokości 239.402,86 zł na który składały się jednolita płatność obszarowa, uzupełniająca płatność obszarowa oraz płatność dla obszarów o niekorzystnych warunkach gospodarowania;
- w punkcie VIII części A nie wykazała dochodu osiągniętego w tytułu zatrudnienia w wysokości 63.415,80 zł oraz dochodu z innych źródeł w wysokości 2.133,93 zł;
- w punkcie IX części A nie wykazała ciągnika rolniczego m-ki M. (...) o wartości około 90.000 zł, kombajnu zbożowego o wartości 18.000 zł, ciągnika rolniczego Z. o wartości 24.000 zł, ciągnika rolniczego U. o wartości około 16.000 zł, suszarni do zboża o wartości 15.000 zł;
- w kwocie 124.861,50 zł wobec Agencji (...)z tytułu nabycia działki rolnej o powierzchni 25,7644 ha;
- w punkcie X części A nie wykazała zobowiązania wobec (...)w kwocie 75.000 zł,

to jest o czyn z art. 233 § 1 i 6 k.k.:

2. w dniu 29 kwietnia 2014 roku w S. w związku z pełnieniem funkcji Dyrektora Gimnazjum w S., będąc uprzedzona o odpowiedzialności karnej za podanie nieprawdy lub zatajenie prawdy, złożyła oświadczenie o swoim stanie majątkowym, o którym mowa w art. 24h Ustawy z dnia 8 marca 1990 roku o samorządzie gminnym (Dz. U. z 1990 roku Nr 16 poz. 95) zatajając w nim informacje o wysokości zaciągniętych zobowiązań pieniężnych oraz posiadanych zasobach pieniężnych i posiadanych mieniu ruchomym na dzień 31 grudnia 2013 roku w ten sposób, że:

- w punkcie II części A wykazała gospodarstwo rolne o powierzchni 28,5093 ha zamiast o powierzchni 164,3044 ha na które składały się działki zakupione o łącznej powierzchni 28,8667 ha, działka otrzymana w drodze darowizny o powierzchni 0,1177 ha oraz działki dzierżawione o łącznej powierzchni 135,3200 ha;
- w punkcie II części A nie wykazała przychodu z tytułu prowadzonego gospodarstwa rolnego w wysokości 163.652,68 zł na który składała jednolita płatność obszarowa oraz uzupełniająca płatność obszarowa;
- w punkcie VIII części A nie wykazała dochodu osiągniętego w tytułu zatrudnienia w wysokości 62.457,91 zł, dochodu z innych źródeł w wysokości 1.493,93 zł oraz dochodu z diety członka rady w wysokości 2.400 zł;
- w punkcie IX części A nie wykazała ciągnika rolniczego m-ki M. (...) o wartości około 90.000 zł, kombajnu zbożowego o wartości 18.000 zł, ciągnika rolniczego Z. o wartości 24.000 zł, ciągnika rolniczego U. o wartości około 16.000 zł, suszarni do zboża o wartości 15.000 zł;
- w punkcie X części A nie wykazała zobowiązania w kwocie 83.327,40 zł wobec Agencji (...) z tytułu nabycia działki rolnej o powierzchni 25,7644 ha;
- w punkcie X części A nie wykazała zobowiązania wobec (...)w kwocie 65.000 zł,

to jest o czyn z art. 233 § 1 i 6 k.k.

Sąd Rejonowy w Jeleniej Górze wyrokiem z dnia 12 października 2017r. w sprawie o sygn. akt II K 17/17:

I. ustalił, że oskarżona A. Z. dopuściła się tego, że 24 kwietnia 2013 i 29 kwietnia 2014 w S. w związku z pełnieniem funkcji Dyrektora Gimnazjum w S., będąc uprzedzona o odpowiedzialności karnej za podanie nieprawdy lub zatajenie prawdy, złożyła fałszywe oświadczenia o swoim stanie majątkowym, czym wyczerpała znamiona czynów zabronionych z art. 233 § 1 i 6 k.k. przy zastosowaniu art. 4 § 1 k.k., ustalając jednocześnie, iż wina i społeczna szkodliwość czynu oskarżonej nie są znaczne i na podstawie art. 66 § 1 k.k. oraz art. 67 § 1 k.k. postępowanie karne warunkowo umorzył na okres 2 (dwóch) lat próby;

II. na podstawie art. 67 § 3 k.k. w zw. orzekł wobec oskarżonej A. Z. świadczenie pieniężne w kwocie 1.500 (jednego tysiąca pięciuset) złotych na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym oraz Pomocy Postpenitencjarnej;

III. na podstawie art. 627 k.p.k. i art. 629 k.p.k. zasądził od oskarżonej A. Z. na rzecz Skarbu Państwa koszty sądowe w kwocie 150 (stu pięćdziesięciu) złotych, w tym na podstawie art. 7 ustawy z 23 czerwca 1973 o opłatach w sprawach karnych wymierza jej 80 (osiemdziesiąt) złotych opłaty.

Apelację od powyższego wyroku wywiódł obrońca oskarżonej, który zaskarżył wydany wyrok w całości i na podstawie art. 427 § 2 k.p.k. i art. 438 pkt 2 i 3 k.p.k. zarzucił:

1) obrazę przepisów postępowania, w szczególności art. 4, art. 7, art. 410, art. 424 § 1 pkt 1 k.p.k., która miała wpływ na treść zaskarżonego orzeczenia, polegająca na:

- niezgodnej z ogólnie przyjętymi wskazaniami wiedzy oraz doświadczenia życiowego ocenie zgromadzonych dowodów, akcentującej – wbrew zasadzie obiektywizmu – okoliczności niekorzystne dla oskarżonej, oparte na nieprzekonujących i niewiarygodnych dowodach, przy jednoczesnym bagatelizowaniu lub całkowitym pominięciu tych, które przemawiały na jej korzyść;

- wyeliminowaniu, jako zdecydowanie niewiarygodnej, wersji przedstawionej przez oskarżoną, dotyczącej przyczyn pierwotnego wyrażenia zgody na skierowanie wniosku o warunkowe umorzenie postępowania, bez poparcia swojego stanowiska argumentacją w zakresie, w jakim Sąd Rejonowy uznał za nieprawdopodobne (sprzeczne z zasadami doświadczenia życiowego), aby A. Z. zmieniła zdanie, dowiedziawszy się że owo umorzenie zawiera w sobie stwierdzenie winy i popełnienia czynu karalnego, a nie jest zwykłym umorzeniem (zakończeniem bez wyniku);

- wyeliminowaniu z zakresu swojego zainteresowania dokumentacji akt sprawy podziałowej w zakresie, w jakim wynikało z niej (treść wniosku o podział majątku), że oskarżone nie traktowała w dacie składania oświadczeń dzierzawionych przez M. S. gruntów jako wchodzących w skład małżeńskiej wspólności majątkowej i podlegających podziałowi, bez wyjaśnienia przez Sąd dlaczego pominął owe dowody lub co najmniej nie dał im wiary;

- zaniechania wskazania konkretnych zachowań oskarżonej, korespondujących z opisem zarzucanych jej czynów, poprzez które zrealizowane miały być przedmiotowe i podmiotowe znamiona przypisanego jej przestępstwa, w szczególności znamię świadomości, że podpisując oświadczenia majątkowe oskarżona wiedziała, iż wpisuje nieprawdę lub ją zataja i na to się co najmniej godziła (art. 9 § 1 k.k.);

- braku logicznego powiązania działania (zaniechania) oskarżonej z celem (racjonalnym, logicznym, uzasadnionym życiowo etc.) jakim owo miałyby służyć z jednoczesnym apriorycznym i dowolnym przyjęciem, że A. Z. „miała świadomość, że posiadany majątek jest inny, niż przez nią wskazywany”, z pominięciem okoliczności braku jakiegokolwiek dowodu mogącego potwierdzić, iż owa świadomość dotyczyła istnienia faktów, a nie np. zakładania możliwości ich istnienia, co w sposób istotny determinuje kierunek ustaleń odnośnie do rodzaju winy;

- braku jakiegokolwiek uzasadnienia odnośnie do przyjęcia umyślności w postępowaniu oskarżonej, w szczególności na styku zamiaru ewentualnego (umyślność) i lekkomyślności (nieumyślność), zatem kwestii kluczowej dla przyjęcia zawinienia oskarżonej.

2) błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę rozstrzygnięcia, mający wpływ na jego treść, polegający na uznaniu, iż:

- oskarżona dopuściła się zarzucanych jej czynów, w szczególności będąc świadomą, iż posiadany przez nią majątek jest znacznie większy (posiada wyższą wartość), niż ten przedstawiony w zakwestionowanych oświadczeniach rocznych, a ponadto – chcąc lub co najmniej godząc się na popełnienie czynu zabronionego;

- oskarżona w postępowaniu przygotowawczym przyznała się do popełnienia zarzucanych jej czynów, podczas gdy przyznała się ona do błędnego wypełnienia i podpisania oświadczeń, a nie do winy;

- oskarżona nie podejmowała prób ustalenia rzeczywistego stanu majątkowego na daty składania oświadczeń majątkowych;

a ponadto, iż

- społeczna szkodliwość zarzucanych oskarżonej czynów (w przypadku przyjęcia ich popełnienia) wprawdzie nie jest znaczna, ale nie w stopniu znikomym.

Podnosząc powyższe zarzuty, obrońca oskarżonej powołując się na art. 427 § 1 k.p.k. oraz art. 437 § 2 k.p.k. wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez uniewinnienie oskarżonej od zarzutów popełnienia objętych aktem oskarżenia czynów oraz zasądzenie kosztów obrony karnej za obie instancje, ewentualnie o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi Rejonowemu w Jeleniej Górze do ponownego rozpoznania.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja wywiedziona przez obrońcę oskarżonej była skuteczna o tyle, iż skutkowałą uchyleniem zaskarżonego wyroku wobec A. Z. i umorzeniem postępowania co do każdego z zarzucanych jej czynów na podstawie art. 17 § 1 pkt 3 k.p.k. w zw. z art. 1 § 2 k.k.

Kluczowym dla rozstrzygnięcia niniejszej sprawy było dokonanie oceny zachowania A. Z. w kontekście naruszenia dobra prawnie chronionego regulacją art. 233 § 1 i 6 k.k. oraz stopnia społecznej szkodliwości zarzucanych jej czynów. Odnieść się w tym miejscu należy do kryteriów wskazanych w treści art. 115 § 2 k.k., zgodnie z którym przy ocenie stopnia społecznej szkodliwości czynu sąd bierze pod uwagę rodzaj i charakter naruszonego dobra, rozmiary wyrządzonej lub grożącej szkody, sposób i okoliczności popełnienia czynu, wagę naruszonych przez sprawcę obowiązków, jak również postać zamiaru, motywację sprawcy, rodzaj naruszonych reguł ostrożności i stopień ich naruszenia.

Obrońca oskarżonej we wniesionym środku odwoławczym podnosił, iż A. Z. co prawda na etapie postępowania przygotowawczego przyznała się do błędnego wypełnienia i podpisania oświadczeń majątkowych, ale nie do winy. Obrońca nie wskazał jednak żadnych okoliczności, które wyłączałyby winę w działaniu oskarżonej. Chociaż A. Z. stwierdziła, że „niewłaściwe oświadczenia składała zupełnie nieświadomie, nie chciała tego zrobić” (k. 365), to z punktu widzenia oceny prawnokarnej jej zachowania, rzutuje to na ustalenia dotyczące umyślności, nie zaś na wyłączenie winy. Umyślność i nieumyślność stanowią znamiona typu czynu zabronionego, decydują o karalności i karygodności czynu, wina zaś stanowi odrębny element struktury przestępstwa. W doktrynie przyjmuje się, że winę sprawcy ustala się wtedy, gdy można mu zarzucić, że w czasie swojego bezprawnego, karalnego i karygodnego czynu nie dał posłuchu normie prawnej, chociaż można było podporządkowania się normie prawnej od sprawcy wymagać (por. A. Zoll, Kodeks karny; część ogólna, t. I, komentarz do art. 1 k.k., tezy 38 i 39, Warszawa 2012).

Dokonując weryfikacji słuszności orzeczenia wydanego w badanej sprawie podkreślić należy, że oskarżona działała umyślnie. Nie można tracić z pola widzenia warunków i właściwości osobistych oskarżonej. A. Z. jest osobą z wyższym wykształceniem, która pełniła funkcję dyrektora szkoły oraz radnej. Chociaż, jak wskazywała oskarżona, czas faktycznej separacji był dla niej bardzo ciężkim okresem i „nie miała głowy do sprawdzania majątku wspólnego” (k. 365), okoliczność ta nie usprawiedliwia złożenia oświadczeń majątkowych o treści nieodpowiadającej stanowi faktycznemu. Samo przekonanie oskarżonej, iż po orzeczeniu rozvodu uważała, iż dzierzawiony areal nie podlega wykazaniu w oświadczeniu majątkowym jako majątek wspólny, zgodnie z zasadą *ignorantia iuris nocet*, nie wyłącza jej odpowiedzialności. Oskarżona bowiem – skoro sama nie posiadała takiej wiedzy – powinna zwrócić się o profesjonalną poradę, jakie składniki majątku podlegają wykazaniu w oświadczeniu majątkowym po orzeczeniu rozvodu, ale przed dokonaniem podziału majątku wspólnego. Nawet, jeśli stosunki majątkowe między byłymi małżonkami były skomplikowane i niezrozumiałe dla oskarżonej, nie posiadającej wykształcenia prawniczego, to nie

było żadnych obiektywnych przeszkód ku temu, aby oskarżona skorzystała z odpowiedniej porady prawnej. A. Z. nie dołożyła również wszelkich starań, aby zdobyć informacje niezbędne to złożenia rzetelnego i odpowiadającego stanowi faktycznemu oświadczenia majątkowego, chociaż istotnie uzyskanie informacji na temat rachunków bankowych czy zobowiązań w Agencji (...) mogło być utrudnione. Jak oskarżona sama przyznała w wyjaśnieniach złożonych przed Sądem Okręgowym, nie zwróciła się chociażby do swojego szwagra czy innych członków rodziny, aby dowiedzieć się o aktualny stan gospodarstwa, w tym maszyn rolniczych, skoro uzyskanie tych informacji od byłego męża było w jej odczuciu niemożliwe. Sam zły stan psychiczny oskarżonej po orzeczeniu rozwodu nie stanowi usprawiedliwienia dla jej zaniedbań w tym zakresie, zwłaszcza, iż nieprawidłowości dotyczyły nie jednego, a dwóch oświadczeń majątkowych, składanych w rocznych odstępach czasowych. Oceny tej nie zmienia również treść wniosku o podział majątku wspólnego, na którą powoływał się obrońca oskarżonej we wniesionym środku odwoławczym. Nie bez znaczenia będzie wskazać, że we wniosku o podział majątku w sprawie (...) Sądu Rejonowego w Lubaniu oskarżona wskazywała maszyny rolnicze (w tym także wymienione w zarzutach aktu oskarżenia) i ich wartość, choć było to w 2014 r. po złożeniu kwestionowanych oświadczeń majątkowych.

Nie sposób tracić z pola widzenia, iż A. Z. pierwsze oświadczenia majątkowe, które składała po objęciu stanowiska dyrektora szkoły oraz za lata 2010 i 2011 składała w sposób rzetelny i wyczerpujący, podając pełną informację o podlegających wykazaniu składnikach majątku. Dopiero po wyprowadzeniu się z domu zajmowanego wraz z byłym mężem złożyła oświadczenia zawierające istotne braki, nieścisłości, nieprawdziwe treści.

Ze gromadzonego w sprawie materiału dowodowego wnioskować można, iż A. Z. na etapie postępowania przygotowawczego zgodziła się na warunkowe umorzenie postępowania nie mając wówczas świadomości, iż orzeczenie takie, wiążące się ze stwierdzeniem sprawstwa i winy, będzie widniało w karcie karnej. Dopiero kiedy zdała sobie sprawę, iż okoliczność ta nie pozostaje bez wpływu na jej sytuację zawodową, wycofała wniosek o warunkowe umorzenie postępowania (k. 377). Związane z tym rozważania obrońcy oskarżonej na temat nieumyślności uznać należy w świetle całokształtu zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego za nietrafne – i jako takie nie mogą one znaleźć aprobaty Sądu Odwoławczego. Okoliczność, iż A. Z. co najmniej godziła się na złożenie oświadczeń, których treść nie odpowiadała stanowi faktycznemu, wynika wprost ze złożonych przez nią wyjaśnień. Oskarżona zakładała bowiem, iż zostanie wezwana do złożenia wyjaśnień w sprawie treści oświadczeń majątkowych, jak miało to miejsce w przeszłości (k. 390, k. 451v). Ponownie w tym miejscu podkreślić należy, iż argumenty obrońcy mające przemawiać za brakiem umyślności i zawinionego działania odnieść należy do oceny zamiaru i motywacji oskarżonej.

Ze względu na powołane okoliczności, w ocenie Sądu Odwoławczego nie było podstaw, aby uniewinnić A. Z. popełnienia od zarzucanych jej czynów. Zasadnie jednak obrońca oskarżonej podnosił, iż stopień społecznej szkodliwości zarzucanych oskarżonej czynów uznać należy za znikomy.

Przepis art. 233 k.k. ma na celu ochronę prawidłowości funkcjonowania wymiaru sprawiedliwości, a w przypadku § 6 tego przepisu ochronie podlega prawidłowość postępowań, prowadzonych m. in. przez jednostki samorządu terytorialnego, których ustalenia odpowiadać powinny prawdzie materialnej. Należy mieć jednak na względzie, iż ze zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego nie sposób wnioskować, aby składając nieprawdziwe oświadczenia majątkowe, oskarżona rzeczywiście zamierzała ukryć przed organami samorządu terytorialnego czy opinią publiczną prawdziwą wartość swojego majątku. Przekonanie o powyższym Sąd Okręgowy wyrobił sobie w szczególności po przesłuchaniu oskarżonej na rozprawie odwoławczej. Z punktu widzenia naruszenia dobra prawnie chronionego i stopnia naruszenia obowiązującego porządku prawnego, złożenie przez oskarżoną oświadczeń o nieprawdziwej treści nie spowodowało żadnej realnej szkody i nie wydaje się aby motywacja oskarżonej ustalona w niniejszej sprawie spotkała się ze zdecydowaną negatywną oceną społeczną. Nieprawdziwą treść oświadczeń ocenić należy raczej jako objaw niefrasobliwości i bezradności wynikającej z zaistniałej sytuacji osobistej i zlekceważenie prawnej rangi tych dokumentów. Na potwierdzenie powyższego wskazać należy,

że w zakwestionowanych oświadczeniach w pkt. II 3 części A w miejscu dotyczących przychodów i dochodów gospodarstwa rolnego wpisała ona „nie mam informacji” (k. 34-39). Nie było to więc zachowanie ukierunkowane na ukrycie istotnych składników majątku, zmierzające do osiągnięcia jakiejś korzyści, tym bardziej, iż nieprawidłowości w głównej mierze dotyczyły składników majątku (oraz związanych z nimi zobowiązań i przychodów), którymi w chwili składania oświadczeń władał były mąż oskarżonej.

Wcześniej złożone przez A. Z. oświadczenia majątkowe za lata 2010 i 2011 zawierały pełne i wyczerpujące wyszczególnienie składników majątkowych podlegających wykazaniu w tym oświadczeniu. Podkreślić ponadto należy, że chociaż oskarżona nie wpisała w kwestionowanych oświadczeniach uzyskiwanych przez siebie dochodów z tytułu zatrudnienia i innych źródeł, (pkt. VIII części A), dochody te wyszczególnione były jednak w dołączonych do oświadczeń formularzach PIT-37. Również nieznaczące pomyłki rachunkowe, czy nie wymienienie w oświadczeniach składanych za 2012 i 2013r. tych składników majątku wspólnego, co do których oskarżona nie posiadała aktualnych informacji, (np. dzierżawione grunty rolne, którymi zawiadywał jej mąż) nie wywołało żadnej realnej szkody z punktu widzenia ochrony interesu publicznego czy funkcjonowania organów, którym oskarżona zobowiązana była złożyć oświadczenie majątkowe. Nieprawdziwa treść złożonych oświadczeń wynikała raczej z niedoceniań konsekwencji prawnych swojego zachowania, aniżeli z chęci osiągnięcia przez A. Z. jakiejś korzyści, jaką przynieść by mogło ujawnienie wszystkich składników majątku.

Przenosząc powyższe rozważania na grunt art. 115 § 2 kpk Sąd Okręgowy stwierdza, że w istocie brak realnej szkody wyrządzonej przez oskarżoną, sposób i okoliczności popełnienia czynu, motywacja oskarżonej, postać zamiaru przemawiają za przyjęciem znikomej społecznej szkodliwości czynów oskarżonej, a rodzaj i charakter naruszanego dobra i waga naruszonych przez oskarżoną obowiązków w realiach niniejszej sprawy takiemu ustaleniu się nie sprzeciwiają.

Znikoma szkodliwość społeczną czynu wprowadzie powoduje, że czyn nie stanowi przestępstwa (art. 1 § 2 k.k.), ale ustawodawca uznaje, że z uwagi na popełnienie czynu zabronionego z wypełnieniem wszystkich jego znamion, sprawca nie może być uniewinniony, choćby nikłą szkodliwość ustalono dopiero podczas przewodu sądowego. Oczywiście znikomość szkodliwości społecznej czynu może być powodem wydania wyroku umarzającego, jedynie gdy czyn sprawcy zarówno pod względem podmiotowym, jak i przedmiotowym wypełnia znamiona czynu zabronionego przez ustawę, a tylko ze względu na znikomą szkodliwość nie stanowi przestępstwa (art. 1 § 2 k.k.), (por. wyrok SA w Katowicach z 24.04.2008 r., II AKa 102/08, Biuletyn SA w Katowicach 2008/3 za T. Grzegorzcyk, Komentarz do art. 17 k.p.k., teza 4, LEX 2014). Taka sytuacja zaistniała w niniejszej sprawie. Inna reakcja prawno-karna, aniżeli umorzenie postępowania ze względu na jego znikomą społeczną szkodliwość, byłaby reakcją niewspółmierną do stopnia naruszenia obowiązującego porządku prawnego, postaci zamiaru i motywacji oskarżonej. Dodać należy, że prowadzący postępowanie przygotowawcze wydał postanowienie o umorzeniu dochodzenia (k. 353-358), niezatwierdzone jednak przez prokuratora.

W tym stanie rzeczy sąd Okręgowy uchylił zaskarżony wyrok wobec oskarżonej A. Z. i postępowanie co do każdego z zarzucanych jej czynów na podstawie art. 17 § 1 pkt 3 kpk w zw. z art. 1 § 2 kk umorzył.

Podkreślić jednak należy, iż wszczęcie postępowania w niniejszej sprawie było zasadne i wymagało wyjaśnienia okoliczności popełnienia zarzucanych A. Z. czynów. Dlatego też, zgodnie z art. 632a § 1 k.p.k., słusznym było wydanie rozstrzygnięcia o pokryciu przez oskarżoną kosztów ustanowienia obrońcy z wyboru w obu instancjach.

Z kolei kosztami sądowymi, stosownie do regulacji art. 632 pkt 2 k.p.k. i art. 634 k.p.k., został obciążony Skarb Państwa.